Recensie: The Encounter ****1/2

deSingel Antwerpen
woensdag 9 mei 2018

foto © Robbie Jack

Recensie:
Met The Encounter brengt Simon McBurney samen met zijn geluidsmannen Gareth Fry en Pete Malkin een overweldigende auditieve ervaring in deSingel dat geïnspireerd is op de roman Amazon Beaming van Petru Popescu. Het publiek krijgt hoofdtelefoons op waardoor de 60-jarige Britse acteur, schrijver en regisseur zich ruimtelijk 360 graden ten opzichte van de luisteraar kan bevinden. Een poppenhoofd van Sennheiser ('geen reclame' en toch weer wel in zekere zin) op het podium maakt dat alles mogelijk. Zo kan McBurney in ons rechteroor fluisteren of blazen wat al bij de start van The Encounter voor de nodige animo zorgt bij de toeschouwers. Hij werkt ook met herhaling door een loop station te gebruiken. 'Net zoals Ed Sheeran doet.' knipoogt ie waarop hij meteen ons geruststelt dat ie niet de ambitie heeft om vanavond voor ons te zingen. McBurney speelt met het begrip tijd en laat verschillende verhalen door elkaar gaan. Zo is er enerzijds het hoofdverhaal van Loren McIntyre, de fotograaf van National Geographic die in het Amazonewoud de Mayoruna-stam, waarvan gezegd wordt dat ze afstammen van de jaguars, in beeld wou brengen. McIntyre geraakt verdwaald, verliest zijn horloge en tijdsbesef, een wolaap gaat er met zijn fotocamera vandoor, zijn sportschoenen belanden op het vuur van de stam, hij prikt zich aan de doornen, muggen leggen hun eitjes in de wonden waardoor er een vleesetende made in ontpopt, de man komt in een trance terecht ook al door het gebrek aan slaap en eten en drinken, vreest plots voor zijn leven wanneer er een jaguar opduikt (maar dat blijkt achteraf een van de stamleden te zijn), en moet door een sjamaan genezen worden. De stam zelf vernietigt steeds de hutten en trekt verder het woud in om zo naar het ontstaan (de bron van de Amazonerivier n.v.d.r.) te trekken. Daar, wanneer ze zich verenigen met de hoofdstam, speelt er zich een ritueel af. McIntyre denkt dat teruggaan naar het ontstaan betekent dat hij zal sterven. Dat is niet zo.

De tweede vertellaag is die van Simon McBurney zelf die drie kinderen heeft. Tijdens een nacht valt zijn (toen de opname gemaakt werd 4-jarig) dochtertje maar niet in slaap, heeft ze dorst, wil ze eten, of opnieuw een verhaaltje verteld krijgen, … terwijl haar moeder op een soort Boeddhistische retraite is. Op ingenieuze wijze verweeft de theatermaker die laag in de voorstelling zonder dat de spanningsboog daaronder lijdt. Integendeel, het geeft de zaak een extra menselijk trekje. Verder haalt ie zichzelf soms uit het verhaal door de link te leggen met Antwerpen. Zo maakt ie even gebruik van een Belgisch pakje chips (ook knisperende geluiden van het zakje integreert ie), bekritiseert het feit dat je de chips ook op Twitter kan volgen én haalt ie meteen ook onrechtstreeks uit naar Donald Trump wanneer ie stelt dat de Tweets van zo'n pakje chips wellicht zinnigere dingen te zeggen hebben dan wat anderen de wereld insturen.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Uiteindelijk is dat ook de kernboodschap van The Encounter, contact maken, communiceren over de verschillende volkeren heen, en dat je elkaar kan verstaan via telepathie en empathie, elkaars innerlijke stem, ook al spreek je niet dezelfde taal. Daarnaast blijkt McBurney meesterlijk te spelen met begrippen als fictie en realiteit. Wanneer zijn laatste video opname ('voor iedereen onder de 30: dit is een videocassette') bij aanvang van de voorstelling tegen de grond gaat en stukgaat, blijkt het geen echt exemplaar. Plagend stelt ie dan: 'For one moment I hope you took fiction for reality.' terwijl ie meegeeft dat de UK, België, tijd (als een oneindige lijn te beschouwen of als een cirkel), … uiteindelijk allemaal ideeën zijn die we met elkaar delen. In realiteit zijn ze er niet. Als er uiteindelijk een kernzin blijft hangen van deze productie dan is het wel 'Sommigen onder ons zijn vrienden.'

The Encounter, dat twee uur duurt en weliswaar rond het uur en vijftig minuten daarna even een dipje kent, staat garant voor een knap staaltje storytelling van hoog niveau. De staande ovatie dat het publiek achteraf gaf in de Rode Zaal, in deSingel is dat nog steeds eerder uitzondering dan regel, was dan ook niet meer dan terecht.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.